

Stimați profesori, iubiți părinți, dragi colegi,

15 septembrie 2011. Momentul în care am trecut pentru prima dată poarta Colegiului “Emil Racoviță”, moment pe care îl purtăm și acum în amintire și în suflet. În jurul nostru, sute de chipuri, la fel de emoționate, dar la fel de încrezătoare într-un nou început. Pas cu pas, ușor, înaintam căutând un semn care să ne confere siguranță: „a IX-a A”. Acolo, știam că ne aflăm în locul potrivit. Tot acolo, l-am întâlnit pentru prima dată pe domnul diriginte. Părea la fel de curios ca noi. Ne privea pătrunzător, dar cu speranța și cu hotărârea de a ne ajuta să construim cea mai bună versiune a fiecăruia dintre noi. Credem că a reușit. Sperăm că nu l-am dezamăgit.

Cu încredere și entuziasm am pornit în căutarea experiențelor care aveau să ne definească, prin care aveam să devenim **NOI**. Treptat, ne-am descoperit pasiunile și în fiecare zi, prin tot ceea ce făceam, am încercat să devenim mai buni. Unii au atins deja excelența în timpul anilor de liceu, însă acum este momentul în care putem spune, dragi profesori, că fiecare dintre noi este pregătit să fie cel mai bun pe drumul pe care l-a ales.

Aflați în pragul absolvirii știm că trebuie să ne luăm „La revedere”, dar nu avem încă puterea de-a o face. An de an, am rătăcit printre idei, gânduri, sentimente, dar, în final, toate acestea și-au împlinit rostul. Putem spune că am fost învățați atât carte, cât și viață. Dorim să le mulțumim din suflet celor care au avut pasiunea, știința și răbdarea de a lucra cu noi în acești 4 ani, pentru lecțiile oferite și pentru modelele umane pe care le întruchipează pentru noi.

Se spune că anii de liceu sunt cea mai frumoasă perioadă a vieții. Deși resimțim profund unicitatea, frumusețea și valoarea clipelor petrecute împreună, cu siguranță ne dorim să nu fie așa: vrem să ne trăim întreaga viață cu intensitate, ca niște veșnici liceeni. Avem sufletul plin de amintiri: toate cele **4356** de ore petrecute împreună, în P8, sala noastră de clasă, în laboratoarele de informatică, în sala de festivități, la concerte, seri de teatru sau conferințe; fiecare oră, fiecare recreație, fiecare excursie, fiecare activitate la care am luat parte împreună, simplele gesturi sau nenumăratele glume, mai mult sau mai puțin reușite, toate își vor păstra locul în mintea și în inima noastră.

Nu știm cum vom fi în 10, 20, ..., 50 de ani, dacă ne vom mai recunoaște, dar nădăjduim să fie așa. Vom ști să ne menținem echilibrul pentru că ne vom sprijini unii pe alții când va fi nevoie, la fel cum am făcut în liceu. Am învățat să fim mai mult decât colegi, am devenit prieteni. Am avut mereu inițiativă, iar inițiativele noastre au prins viață fiindcă am știut să lucrăm împreună. Legăturile pe care le-am format se vor păstra, întrucât ne definesc ca oameni; au devenit parte din noi.

Domnul diriginte ne-a fost mereu aproape, chiar și pentru că îl găseam oricând la câțiva pași de noi. Un sfat, o alinare sau un gând bun și optimist ne aștepta întotdeauna dincolo de ușa laboratorului. A fost alături de noi în clipele frumoase, dar și în momentele în care poate nu meritam. Ne-a susținut, dar ne-a și dojenit, ne-a apreciat pentru rezultatele noastre, dar ne-a și criticat atunci când am greșit, pe scurt, ne-a fost profesor, părinte, prieten, exemplu, iar pentru toate acestea vă mulțumim.

Dragi colegi, vă urăm mult succes în viitor, în tot ceea ce veți împlini. Nu vă pierdeți idealurile, luptați în continuare pentru ele și... **NU UITAȚI!** Nu puteți fi mediocri pentru că aveți dreptul de a fi extraordinari!